

Ennyit a "konzultációról"...

2012 június 06. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
Még nincs értékelve

Mérték

A legújabb „nemzeti konzultáció” (lehet, hogy nagybet?vel kellene írni – na ebb?l még baj lesz…) tizenhatodik pontja azt mondja, hogy „Vannak, akik szerint a kormánynak a válság idején is meg kell védenie a nyugdíjak vásárlóértékét. Mások szerint erre nincs lehet?ség. Ön mit gondol?”

Én arra gondolok, hogy az egyik falusi szomszédasszonyom harminckét szolgálati év után ötvenegyezer forintnyi nyugdíjban dúskál, a másiknak viszont a nyugdíjjogosultsága el?tt egy évvel mondott fel egy moslék multi cég, amely addig is arra kényszerítette, hogy lakhelyét?l vagy száz kilométerre dolgozzon hétf? hajnaltól péntek estig. Étkezési támogatás nuku, szerdáig ha kitart az otthonról hozott milánói makaróni, „leányszállás" hatvanas asszonyoknak. (10. „Vannak, aki úgy gondolják, az államnak vissza kell szorítania a monopolhelyzetben lév? nagyvállalatokat… Ön mit gondol?") Ha majd ?k válaszolnak a kormány feltett kérdéseire, lehet, hogy én is fogok. Jelzem, az el?bb említett asszonybarátom – ilyen szavakat falun él? ember persze nem használ –, tehát Vica, az imént vendégelt meg fokhagymás langalóval, az utóbbi, Erzsi, a minap nyújtott át egy tálcányi frissen szedett epret a kerítésen, amit majd, Hamvas Béla receptje szerint, tejföllel fogok megenni.

Hát igen… Kormányzat és nép, f?város és falu… És merre is van a nemzet? Néhány barátom és egypár keserveit, gy?lölködését blogokban kifröcsög? olvasóm nehezményezi falusi idilljeimet, a vidéken dagonyázó korosodó értelmiségi hamisnak látszó beszámolóit ilyen-olyan szív- és kedvderít? eseményekr?l. Ha szabad nagykép?sködnöm, úgy vagyok ezzel, mint Jókai Mór, akit sokat bíráltak amiatt, hogy túl magasztalólag, túlzásig hevített pátosszal ír kora vezérfiairól és vezéreszméir?l. Erre ? azt szokta volt válaszolni, hogy ? mélyen realista író, csak – mit tehet – olyan korban élt, amikor csupa nagyszer?ség történt körülötte.

Hát, nagyszer?ségekr?l beszámolni csak ritkán adatik meg nekem, de jó és szép és kedvderít? és der?látásra késztet? dologról annál többször.

Egy tál eper. Egy szalonnab?rrel ízesített szombati bableves otthon sült kenyérrel. A kilincsre akasztva egy táskányi vargánya. A távollétem alatt megreparált kapuzár és helyére faragott fejszenyél.

Meg ahogy az imént felteszi a kérdést Viszákon Sz. J. színész barátom, hogy a kert aljában – mondhatnám, a völgy mélyében – eszeget?-iszogató falusi népeket mi köti össze egymással és Viszákkal. Segítségül falvaikat sorolja, mint most én is: Pórszombat, Zsigárd, Oszkó, Nova, Szilvágy, Örimogyorósd, Magyarföld. Hát persze… Pórszombaton lakik K. Gy., a magyar gyömölcsös génletétbankárja. Ezek az ?rségi, hegyháti és göcseji falvak az úgynevezett oltott hagyaték elszánt ápolói, falusi „tündérkertek" m?vel?i, amelyekben minden gyermeknek van egy névre szóló fája. Viszákon az idén nyolcat készülnek elültetni. És már itt is álldogálunk egy héberkörte meg egy sózószilva között, bet?zve a gyermekek neveit, és hallom a távolból a világháborús katonadalt, amelyet Cseh

Tamás is oly szépen énekel majd hazafelé az úton, „Nem látlak én téged többé soha, soha sem… Ott ahol senki sem gyászol, ott halok meg én… Elesett katonák teste lesz a vánkosom…” És mit sem tudnak, vagy ha tudnak is, nem beszélnek a Horthy-kor, azaz a fasizmus visszatérésér?l, a hargitai csodaember, Uz Bence Nyir?jér?l meg az RMDSZ-r?l, a magyar külpolitika nagyszer?ségér?l meg egyebekr?l.

És azután egy kurta kocsmai kitér? után (sréhen szemben a trianoni emlékm? turullal) – nem mintha nem ittunk volna eleget (például a legnagyobb somlói borász, Gy. I. hárslevel?jét és traminijét), de olyan nincs, hogy az ember egy falusi kocsma mellett (szemben a pálinkaf?zde, mint értesülök a szomszéd asztaltól, literjét hatszázért f?zi) egy-két sör nélkül elmenjen (veszek egy zacskó mogyorót is, hja, hadd lássák, a nagyvárosi nyugdíjas tud élni!) –, szóval már készül?dik a Rackajam élén a szájharmonikájába bújó F. Gy.-vel, akinek két „költ? kedvence” van, Jimmy Hendrix és Pet?fi Sándor (így együtt), prózában meg természetesen Jókai Mór. Akinek – jut eszembe – Komáromába jöv? szombaton látogat el kis falunk nyugdíjas társulata és alkalmi dalosköre.

Újságot nem olvasunk, televíziós hírekkel nem idegesítjük magunkat.

Itthon, a f?városban, asztalomon várnak a feleségem által gondosan összegy?jtött újságtömegek, de beléjük sem kell néznem, mondja fejb?l a híreket. Addig azonban még meg kell kerülnöm a derék taxisok érdekvéd? demonstrációját, szólnak a dudák, a templomi harangok viszont nem, mint értesülök, f?papi tiltás született – ökomenikus egyeztetéssel… – a trianoni templomi harangozásra; a k?kemény nemzeti elkötelezettség? „történelmi” egyházakban most a mély liturgiai elkötelezettség üli diadalát, mint a minap is Nyir? hamvainak h?l? helyén.

Azután a keddi lap els? oldalán magaslik egy kézilabdázó, akit újra megszállt a nemzeti elkötelezettség, két oldalán – fejeik a derekánál – a szövetségi kapitány és a miniszterelnök-helyettes, oltárkép napjainkból, magában a szövegben Tamás apostol és a tékozló fiú, a nemzeti zsurnál nemcsak népben-nemzetben, hanem Bibliában is fogalmaz, a hazatér?t befogadó város másik kézilabdázójának egyik gyilkosa Nagy Imre mártíriumához hasonlítja a magáét, röhögve, kigyúrva, mindeközben egy Moldova nev? hajdani elbeszél?nek Szent István jut eszébe Kádár mobil mellszobrának avatásakor, ki mondja, hogy nincs a nemzetnek él? történelmi tudata… A szegedi rend?rök arab sakkozókat vernek, némely f?városi f?rend?rök alvilági pénzeket kaszálnak, a ráckeveiek megfenyítenek egy hetvenöt éves öregurat, mert nemzet?r egyenruhában ünnepel március idusán, és az sem zavarja ?ket, hogy egy valódi ötvenhatos nemzet?rt vegzálnak. A gyurcsányi f?rend?rök lelke lebeg a ráckevei Duna hullámai fölött. Kiderült – olvasom –, hogy nincsenek oligarchák, csak gazdag (nemzeti) magyarok, a Mal csókoltatja a hatóságokat minden bírságaikkal egyetemben, vörös az egész táj, arra szoktam néha Budapestre vonatozni vagy autózni, látom. Hát ennyit a nemzeti jelz?vel ellátott konzultációról. Addig is, amíg a tizenhat vel?be markoló kérdésre kiókumlálom a helyes és kívánatos, a kétharmados többség? fülkeforradalomhoz méltó feleleteket, levágom az itteni kertben is a füvet, azután átlépek az itteni kocsmába is, ahol ugyanaz a választék, mint innen kétszáz kilométerre. Otthon vagyok itt is.
Alexa Károly - magyarhirlap.hu

Ajánló